

Odjeci 2012./2013.

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Kako niki mogu živit...

KARLO ŠKOKIĆ, 7. r.
OŠ PETRA KANAVELIĆA, Korčula
učiteljica: Suzana Petković

2. NAGRADA

Bilježnica u ruci

IRMA HORVAT, 7. r.
OŠ LJUDEVITA MODECA, Križevci
učiteljica: Danijela Zagorec

3. NAGRADA

Nije uvijek dobro biti sladak

SVEN ARALICA, 6. r.
OŠ OTOK, Zagreb
učiteljica: Jelena Bunijevac Matičić

DUBROVAČKO-NERETVANSKA ŽUPANIJA

1. NAGRADA

Kako niki mogu živit...

Kako niki judi mogu živit,
a ne znat
za argolu,
ankoru,
bukaportu,
bite,
cime,
pajole,
pajete,
parangale,
senjale,
vesla,
udice,
osti,
panule,
vrše,
felune,
zubatce...

Kako niki judi mogu živit bez mora
i njegovih lipota?
Ujutro se dignit, a more ne vidit?!

KARLO ŠKOKIĆ, 7. r.
OŠ PETRA KANAVELIĆA, Korčula

2. NAGRADA

Bilježnica u ruci

Imam trinaest godina, idem u sedmi razred i upravo uživam u produženom vikendu. Ležim u krevetu i gledam kroz prozor. Sunčan je dan, povjetarac tek dodiruje bogate krošnje drveća i lagano njiše travu obraslu oko kuća.

Zamislila sam se... *Drrr, drrr...* Zazvonio mi je mobitel i prekinuo me u sanjarenju. Poruka od Petra: „*E nezz dz iz mat :D dodi na fb :))*“ Napravila sam veliki skok od kreveta do naslonjača. Već dobro uvježbana, izula sam papuče, smjestila se u naslonjač i uključila računalo jednim prstom. *Facebook* – napisala sam u tražilicu. Upisala sam svoj e-mail i lozinku, stavila strelicu miša na *log in*.

Velika grana susjedove trešnje lupkala mi je po prozoru i činila me nemirnom. Popela sam se na prozor kako bih maknula granu. Osjetila sam miris svježe pokošene trave iz susjedovog dvorišta. Kada sam bila mlađa, taj je miris označavao vrijeme igre i veselja. Kako je grana i dalje lupkala, lagano sam prekoračila preko ruba prozora i našla se na stablu. Sjela sam na najdeblju granu, iščupala jedan listić i zagledala se u nebo i oblake, bisernobijele, različitih oblika. Povjetarac je ponovo zapuhnuo. Kao i moje misli...

Deset mi je godina, idem u četvrti razred. Proljetno je vrijeme sve ljepše, zove me van. Želim se igrati loptom i ljuljati na ljuljački, ali ne mogu. Moram napisati zadaću iz matematike. Sjedim za stolom, olovka mi je u ustima, mrvim gumicu. Ne znam riješiti zadaću. Ne da mi se riješiti zadaću. *Din-don*. Netko je pred vratima. Otvorim ih, a ispred mene dječak kestenjastosmeđe kose s dugim šiškama koje prekrivaju maslinastozelene oči. Ima tanku, već iskorištenu bilježnicu u ruci i olovku iza uha. Mahnuo je i nasmijao se stojeći na vratima.

– Hej, bok, hoćeš me pustiti unutra ili ću zauvijek ovdje stajati?

– Da, da hoću, naravno! Petre, što trebaš?

– Pa, ne znam napisati zadaću iz matematike. Možeš li mi objasniti? – pitao me i počeo se po glavi.

– No dobro, niti ja to baš ne znam riješiti, ali smislit ćemo nešto.

Zaista smo se trudili. Za malo više od sad vremena zadaća je bila gotova.

– Napokon smo riješili ta četiri zadatka! Što bismo sad mogli raditi?

– Čekaj malo... – stavila sam prst na bradu kao da razmišljam.

– Znam! – digla sam prst visoko u zrak – dobila sam novu mrežu za golove.

– Tooo, to se zove ideja! – Petar je zadovoljno viknuo.

Potrčali smo van potražiti loptu. Tata je upravo završio skupljanje pokošene trave. Sva je bila na jednoj hrpi, a Petar i ja samo smo se pogledali i klimnuli jedno

drugome. Čitali smo si misli. Skočili smo u tu veliku hrpu trave i bacali ju jedno drugome u lice. To i nije dugo trajalo jer čim je tata vidio što smo učinili, pozvao nas je na red i morali smo sve nanovo skupiti. Tek kad smo sve počistili, mogli smo početi igrati nogomet. Nakon nekoliko udaraca i pogodaka u gol, shvatili smo da nas je premalo, pa smo uzeli loptu pod ruku i krenuli po druge klince iz ulice.

– Dobar dan, susjedo Katice! Je li možda Tvrtko doma?

– Da, da, evo ga. Tvrtko! – viknula je u kuću.

Dum, dum, dum. Čulo se kako Tvrtko *nježno* silazi niza stube.

– O, bok, društvo! – naš bucmasti prijatelj bio je sretan što nas vidi.

– Trebamo te, igramo nogomet, nedostaje nam golman. Ti ćeš biti u mojoj ekipi! – Petar je bio brz.

– Hej, čekaj malo, Tvrtko uvijek igra sa mnom, ne možeš ga uzeti! – bunila sam se.

– E, pa, mogu! Ja sam ga prvi vidio!

– Uh – lupila sam nogom o pločnik.

– Ajde, dobro – smilovao se Petar, koji mi je i inače znao popustiti. Potrčali smo niz ulicu.

Otišli smo po Marka, Juricu, Saru, Izabelu, Taru, Nikicu, Filipa, Marina i Luku. Bilo nas je dovoljno za pravu utakmicu. Nakon sat vremena trčanja za loptom polako smo posustajali.

Dobro bi nam došlo osvježenje! Otrčala sam kući i donijela bocu domaćeg soka i čaše, a mama je pripremila sendviče. Kada smo se najeli, sunce je polako počelo zalaziti. To je bilo vrijeme za igru skrivača.

– Jedan, dva, tri... Dvadeset – Luka je brojio i počeo nas tražiti po dvorištu. Hodao je tiho, gotovo nečujno i osluškivao svaki zvuk. Svi smo se nekako uspjeli sakriti u krošnju susjedove trešnje. Luka je samo čekao da netko oda svoj položaj. Držali smo se za usta pokušavajući zadržati smijeh. Tada se netko nasmijao i odao našu lokaciju. Neopisivom smo brzinom skočili s trešnje i potrčali ne bismo li što prije došli do *pika*.

– Aaaaa! – vikali smo kao ratnici koji kreću u bitku. Trčali smo pokušavajući se spasiti. A kada smo saznali tko se prvi nasmijao na trešnji, taj je dobio svoje. Uskoro nitko više nije imao snage trčati. Djeca su polako odlazila kući. Ostali smo samo Petar i ja. U tim smo trenucima znali promatrati zvijezde i maštati o budućnosti sve dok nas netko od roditelja ne bi pozvao u kuću.

Drrr, drrr. Opet se javio moj mobitel, poruka od Petra: „*Hej, pa gdje si ti, daj dođi na fejs!*“ Pogledala sam poruku i stavila mobitel u džep. Oprezno sam se spustila s grane, približila se prozoru i vratila u sobu. Sjela sam za računalo, prijavila se na *fejs* i objasnila Petru zadaću. A tako bih željela da mi netko opet pozvoni na vrata. S bilježnicom u ruci.

GRAD ZAGREB
3. NAGRADA

Nije uvijek dobro biti sladak

Kada sam bio malen, često sam čuo rečenicu: „Baš si sladak!“ I svi su imali smiješak na licu. A onda, kada sam imao šest godina, slično mi je rekao *striček* doktor. Ali tada se ni on ni moji roditelji nisu smješkali. Shvatio sam da bolujem od dijabetesa tipa 1.

Naučio sam s tim živjeti. Sastavni su dio takvog života i posjeti bolnici.

nedjelja, 16. 11. 2012.

Idem s tatom u šetnju. Vrijeme je pravo jesensko: tmurni i sivi oblaci na nebu, ali svejedno osjećam se dobro. Mama završava ručak i tako *fino* miriše. Baš sam gladan. Uхватила me tuga; znam što me čeka. PET DANA U BOLNICI. Hvata me strah. Najviše razmišljam o tome kako ću zaspati u bolnici. Moram uzeti svoj jastuk. To će me podsjetiti na moj dom; ne sviđa mi se miris jastuka u bolnici. Trudim se ne razmišljati o tome, ali teško je.

ponedjeljak, 17. 11. 2012.

Probudio sam se i prvo što mi pada na pamet jest da se mogu sakriti. Ali... shvatio sam da mi nema spasa. Uzimam spakirane stvari, grlim zeca i krećem s mamom na tramvaj. Cijelim putem razmišljam tko će biti sa mnom u sobi. Mama se silno trudi utješiti me, ali joj to nekako ne uspijeva. Na bolničkom ulazu vidim Mariju. *Trknem* mamu i kažem: „Mama, ja nju znam.“ Dizalom se penjemo na četvrti kat. Čekaonica nikada nije bila tako puna. Uzimam stvari i krećem s Marijom do sobe. Kad smo završili pregled, u sobu je došla Iva. Nekako mi se to čini u redu. Odmah smo počeli razgovarati i *zezati se*.

Popodne je, dolazi vizita. Glavna liječnica razdvojila me od cura. Moram u sobu s dečkima. Oni su puno stariji od mene i tako dosadni: samo spavaju i igraju igrice na svojim mobitelima. Sto puta sam bio na vratima sestre Martine i molio je da me vrati curama, ali bez učinka.

Začudo, mislim da ću brzo zaspati. Ne znam koliko je sati, ali sestra mora stišavati dečke.

utorak, 18. 11. 2012.

Još spavam. Stigla mi je poruka. Tata me pita: „Mačak, jesi li budan?“ Evo opet poruka. Mamina: „Micek, jesi li budan?“ Da im odgovorim: „Ne, spavam“?! U sobu ulazi sestra i svima daje toplomjer da nam izmjeri temperaturu. To je meni jako, jako *bedasto*. Hoću spavati! Evo, sad će mi vaditi krv. Sve je bilo dobro, ali odjednom mi je loše. Idem prema sobi za sestre i posljednje čega se sjećam jest

crna slika. Pao sam u nesvijest. Što to vidim? Puno glava oko mene i svi me pitaju kako sam. Sav sam se preznojio, ali bolje je. Zovem mamu i tatu da im ispričam što se dogodilo. Usred bolnice meni šećer 2!

Dan se nastavlja. Došla mi je baka, pa mi sada neće biti dosadno. Igramo igru šibicama. Na rub stola staviš šibice, a u sredinu kutiju u koju ih moraš ubaciti. Naravno, pobijedio sam. Idemo u boravak u radionicu. Od gline sam napravio suvenire za mamu i baku, ali *psst*, to je iznenađenje. Želim im nešto donijeti s izleta iz bolnice!

Uskoro će večera, ali ja idem s tatom u kratku šetnju. Večera je kao i sva druga jela – *bljutava*! Sve moram posoliti, ali ni to ne pomaže. Idem u sobu k curama pa ćemo razgovarati do kasnih sati.

srijeda, 19. 11. 2012.

Danas opet sve isto. Meni se spava, a sestra mjeri temperaturu, mjeri šećer i stalno mi smeta. Sad su mi rekli da moram na pregled bubrega. Jako se bojim. Zovem mamu. Želim s mamom na pregled. Uspio sam uvjeriti liječnicu da čekamo mamu. Evo, sad mi je lakše.

Opet me gnjave sa školom u pidžami. Iva i ja se skrivamo u ormaru jer ne želimo ići u takvu školu. Pokušavam objasniti profesoru da je moja mama profesorica i da će ona danas sa mnom učiti. Uspio sam; danas nema škole. Navečer sve po starom: došao je tata, malo *matke*, šetnja, a sad idem k curama na čašicu razgovora.

četvrtak, 20. 11. 2012.

Rano je jutro. Mama je stigla. Idemo na pregled bubrega. Bojim se jer ne znam što će mi raditi. Ništa strašno. Dobio sam *pikicu* u venu i uštrcali su mi radioaktivnu tekućinu, pa mi bubrezi svijetle. Baš me zanima što to oni mogu vidjeti. Ležim sam ispod aparata i razgovaram s mamom što će mi prirediti za ručak u petak kada dođem kući. Znam: hoću mesnu štrucu i krumpir salatu. Idem i na očni pregled. Ne bojim se jer znam što me čeka.

Popodne je, odmaram se i dolazi tata. Sve sam mu ispričao što sam toga dana proživio. Idem u sobu k curama. Još samo jedna noć i...

petak, 21. 11. 2012.

Probudio sam se. Tako sam pun energije. Jedva čekam vizitu, a onda će me napokon pustiti van. Vizita je gotova. Još malo razgovaram s liječnicom i svojim bolničkim prijateljicama. Idem kući! Cijelim putem razmišljam: sad ću izgnjaviti zeca, okupati se, jesti...

Bolnički su dani iza mene. Bar za ovu godinu.

Znam da će, i ako se ponove, mama, tata, baka i... (možda još netko!) biti uz mene.